

Stor ørret på lett utstyr

Å kjøre en ørret på fem kilo på ei stang som er beregnet på slukvekt fra 2 gram er bare helt rått! Når ørreten i tillegg drar den lette gummi-båten dit den vil, blir opplevelsen maksimal.

Tekst/foto: Dag Kjelsaas

GUMMIBÅT: En gummibåt veier ikke mye, og er utvilsomt nyttig på fisketur. Her måtte ørreten os i land.

Noen opplevelser innen sportsfisket er et resultat av nitid gransking av bøker, nettsider og kart.

Andre skjer på grunnlag av egne eller fiskekompisers erfaringer. Kanskje er det litt flaks inne i bildet, og vannstand, vær og hvor man tilfeldigvis befinner seg med fiskestanga, spiller også inn. Fjorårets største ørret kom i håven fordi fleste av disse faktorene spilte sammen – til min fordel.

På tross av rimelig stor fiskelyst gjennom mange tiår, sto fortsatt ei lang liste vann med stor ørret igjen på lista mi da sommerens turer skulle planlegges. Da snakker jeg om vann der jeg anså det som mulig å ta fisk fra land eller gummibåt med lett utstyr. Det kiler tross alt litt mer når du har ei lettspinnstang i neven enn ei stiv dorgestang!

Det var mange steder jeg hadde lyst til å prøve, men kompasskursen pekte likevel langt mot nord. Når vannene på kartet har både norske og samiske navn, er det et stykke på vei en garanti for at de er bra fiskevann!

På kartet fanget jeg inn noen vann i Hattfjelldal, gjorde bråstopp ved Sulitjelma, gransket noen blå flekker i Skjomen og brukte lang tid i Indre Troms. Videre nordover kikket jeg på vann rundt Altafjorden og på kystnære vann på Varangerhalvøya. >>>

ENDELIG: Et fast grep om fisken.

Avgjørelsen ble tatt, og kursen lagt mot Indre Troms. Jeg tok først båt et stykke innover Altevatn, deretter kom sekken på ryggen. Gummibåten min veier bare fire kilo med årer, så den merkes knapt under forflytning.

EN LANG WOBBLER

At det har tatt tid og eventuelt kostet noen svettedråper, er ikke hva man tenker mest på når målet på en fisketur er nådd og hendene har tak om fiskestanga. Da jeg endelig ligger og flyter i gummibåten bare et par slukkast fra land, er jeg mer opptatt av hva som bør knytes i enden av sena. Lokaliteten er som bestilt: en skarp odde, ei lita elv ikke så langt unna og en overgang mellom to meter langgrunne og opp mot ti meters dyp.

På jakt etter stor ørret kan det av og til være rett medisin å servere ei flue eller en mark. Her tenker jeg annerledes. Vannet har en stor røyebestand, og for grov ørret vil det ganske sikkert koste minst energi å fange smårøye. Derfor plukker jeg fram en ganske lang oransje wobbler fra fiskeskrinet.

DØGNVILL: Sein kveld går mot natt, og tunge skyer dekker for midnattssola. Det er lett å bli døgnvill under slike forhold. Men det stopper ikke fiskelysten!

Den minner om røya i fargen og bør friste ørreten.

Den lette gummibåten driver sakte med vinden, og snurrer av og til rundt hvis jeg lar stanga peke ut fra samme båtside under hele innsveivingen. Sein kveld går mot natt, og tunge skyer dekker for midnattssola. Jeg føler meg allerede en smule døgnvill i julinatta. Men uansett er det lyst nok til å lage knuter.

NOEN GANGER ER DET ÅLREIT ...

Stanga på 9 fot passer til slukvekt fra 2 til 7–8 gram. Først prøver jeg med en ganske liten, lett wobbler. For å få lange kast bruker jeg fortom på 0,20 mm og dessuten tynn multiline på haspelsnela. Fisken kan like gjerne stå like ved båten, men vi er nå engang skapt slik at vi helst vil kaste langt – uansett.

Jeg kaster i vifteform etter hvert som gummibåten driver av sted. Et par små røyevak forteller at den naturlige ørretmaten er på plass. Det lugger litt i wobbleren på et av kastene, men jeg antar at det er ei røye. En ny og større wobbler kommer på.

Etter bare et par kast med den oransje wobbleren er det bråstopp, men jeg kjenner bare en vibrering i lina. Deretter følger et raskt utras, som kulminerer i et guddommelige øyeblikk for en ørretfisker:

Vannflaten brytes av en enorm ørretkropp som pisker voldsomt med en bred halefinne. Et øyeblikk svever fisken i lufta og frigjør tusen vanndråper som blinker i nattlyset. Så fal-

ler den tungt tilbake med et mektig plask som etterlater brede ringer på vannet.

Den må veie fire–fem kilo! En gigant som nå kjemper mot ei sterkt men likevel faretruende tynn line. Heldigvis er slurebremsen løs nok til at lina holder. Likevel løsner jeg den ørlite når fisken raser i vei til en vidunderlig lyd fra snellebremsen.

DEN GAMLE MANNEN OG HAVET ...

Ørreten er utrolig sterk, og jeg har ei stang som bøyer seg med hver eneste fiber. Fisken skal ikke få et øyeblikks hvil, og dermed står stanga konstant som et hjul, mens line og fortom testes så nær opp mot bruddstyrken som jeg bare våger.

Ørreten trekker først gummibåten ut mot større dyp, så innover i vika igjen. Plutselig tar fisken en runde under gummibåten, og jeg er livredd for at én av krokene skal feste seg i båt bunnen. Jeg snurrer rundt et par ganger mens stangtuppen holdes så langt ut som mulig. Denne fisken må jeg bare ikke miste!

Tid er er en uvesentlig faktor der ørreten og jeg utkjemper en ulik kamp. Det går sikkert femten minutter uten at fisken viser seg igjen. For meg er dette en av livets mest eventyrlige opplevelser. Jeg kjenner at jeg lever intenst og herlig – nettopp her og nå. Det handler om jeger og bytte, og om utgangen på eventyret, som det er umulig å spå noe om. Kanskje får jeg aldri noen gang se mer av fisken enn da den gjorde det himmelske hoppet.

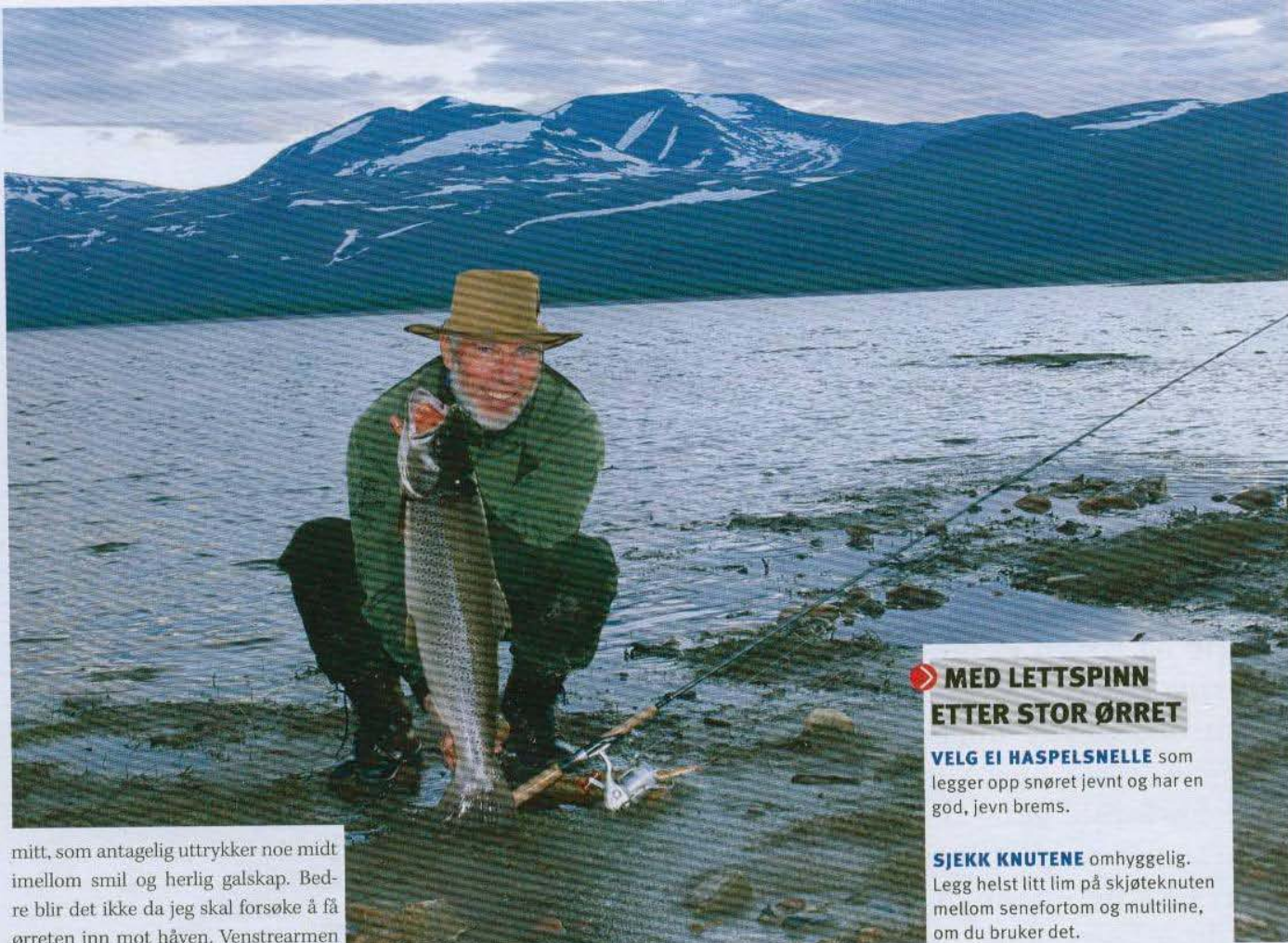
Idet gummibåten dras etter fisken med merkbart drag gjennom vannet, dukker det opp en tanke som er helt ute av proporsjoner. Et øyeblikk er jeg dypt inne i Hemingways skildring av den gamle mannen og havet, der en diger, tung båt ble trukket rundt av en enorm sverdfisk.

EN HERLIG GALSKAP

Det er bare meg og fisken i hele verden. Det er ingen som kan se ansiktet

SATT LØST: Wobbleren fikk tak i håvmaskene og fisken løsnet.

mitt, som antagelig uttrykker noe midt mellom smil og herlig galskap. Bedre blir det ikke da jeg skal forsøke å få ørreten inn mot håven. Venstrearmen blir gang på gang full av melkesyre når fisken stikker av i seige utras idet den får se håven.

Jeg starter nok håvingsforsøkene for tidlig, og må innse at dette kan bli vanskelig. Fisken er i største laget for håven, og krokene i wobbleren kan lett henge seg fast i håvnett. Da vil sannsynligvis fisken rive seg løs og forsvinne. Dette er utrolig spennende!

Så, endelig ligger fisken slik i vannet at jeg nærmest får truet den ned i håven. Øyeblikket etter løsner krokfestet, og wobbleren setter seg fast i håvkanten. Fisken er sikret, og den er *diger!*

Jeg klarer ikke få håven med fisken opp i båten, og er dessuten redd for å hekte en krok i båten. Med føtten om håvskafet padler jeg inn mot land til båten ligger på fast bunn. Det spiller liten rolle at den ene foten blir våt – fisken er min!

Den digitale fiskevekta har ikke tålt fuktighet og virker selvsagt ikke. I stedet måler jeg fisken til 78,5 cm. Varsomt legges den bak en stein og dekkes

til. Ingen skal få stikke av med gromfangsten min!

Visst kan jeg gi meg nå, men er ikke trøtt. Jeg ror utpå igjen, selvsagt med samme wobbler. Knuten er sjekket, og det er ikke tegn til slitasje på fortommen.

FOR EN NATT!

Jeg legger gummibåten på samme plass som sist og gjør et kast, retter litt på senefestet så wobbleren går fint i vannet, og kaster igjen. Utrolig nok er det hogg før jeg nesten har kommet i gang. Også denne er stor, og gjør et par voldsomme utras.

Igjen blir det et herlig kjøer med båten som svirrer rundt og en fisk som ikke vil i håven. Også denne gangen blir venstrearmen gåen av å holde stanga høyt. Og i likhet med den forrige fisken, ender wobblerkrokene i håvmaskene. Ørreten er halvparten så stor som den første, men også denne er en fantastisk fisk. Hvilken natt! ●

SMIL: Man må ha lov å koste på seg et smil etter en slik fangst!

▶ MED LETTSPINN ETTER STOR ØRRET

VELG EI HASPELSNELLE som legger opp snøret jevnt og har en god, jevn brems.

SJEKK KNUTENE omhyggelig. Legg helst litt lim på skjøteknuten mellom senefortom og multiline, om du bruker det.

JUSTER SNELLEBRERSEN omhyggelig slik at utstyret tåler et voldsomt utras.

PÅ JAKT ETTER storørret som beiter på småøye eller annen fisk, kan en wobbler med samme farge som agnfisken være et godt valg. Sjekk nøye at den går riktig i vannet. Juster eventuelt skje eller senefeste.

BRUK FORHOLDSVIS stor håv.

HA GJERNE EN knyttnevestor isoporkloss med et knivsnitt halvt gjennom i lomma. Denne «duppen» festes på lina hvis du ser at en stor fisk er i ferd med å dra hele snøret av spolen. I så fall vil du kunne finne igjen duppen og kanskje redde både fisk og utstyr seinere.

GODE FISKEPLASSER for stor ørret finner du ved nes, øyer, grunner og ut/innos, gjerne ved brå overganger mot dypt vann.

BESTE FISKETID er utvilsomt om natta.